

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заїнкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськмі Робітничім Дім, на розі вулиць Пritchard і Mcgregor, у Вінніпегі, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непомічених в газеті рукописи не звертається, хіба що дописувачеві виразно зазначити, що бажає звороту свого рукопису на случай його непоміщення та залучити поштовою квитанцією на його переславу.

ПЕТЛЮРІВЦІ І РУМУНСЬКІ БОЯРИ.

Наслідник Петлюри, Андруша Лівницький, одержавши 100 тисяч фунтів стерлінгів від англійських лордів, на скоро злінив своє петлюрівське міністерство й респочав, так само наскоро, свою працю. Його міністер загарничних справ Шульгін, цей самий, що то відписав Маргільманові Бесарабію ще тоді, коли в Бесарабії ніхто й не думав про злуку з Румунією, заявив був, що пішло навіть українські війська (петлюрівців), аби Бесарабів пінгати силою під опіку румунських бояр. В міністри попали ще й інші продавці українських працюючих, які роздаровували українські землі їм тим чужим хижакам. А й самий Андруша Лівницький, голова петлюрівських міністрів, заявляє ще й зараз, що Польща мусить дістати свої границі з 1772 р., тоб-то "од моржа до моржа" (від Балтики по Чорне море) — він же і віддав Польщі всю ту Галичину з Волинию ще далеко наперед рішення так званого "Союза Народів".

Так і виходить — що в міністри петлюрівщини попали саме ті, хто всів більше продати української землі, разом з її населенням, чужиним-імперіалістам. Склави оть петлюрівське міністерство, Андруша Лівницький розіслав на всі сторони світа своїх гонич собак. А вже найбільше такі їх пошло в Польщу, на Буковину та на Закарпатську Україну. Ці три країни — є головними теренами петлюрівської активності. Треба-ж, мовляв, відрити гроші, які получили. І відробляють: чехо-словацькі жандармські касарні, польські дефензивні, румунські сигуранці так і заповнюються петлюрівцями — а їхня служба звичайна, донощницька, провокаторська а то й хуліганська. Нюшити своїм собачим носом за активом визвольного робітничо-селянського руху; запроторювати тисячі найкращих, бездатних піонерів в тюрми каземати; з насолодою людоежера завдавати своїм поліцейським жертвам як найбільші мукі, нищити культурно-освітні товариства "Просвіти", а закладати на поліцейсько-старостинських статутах дефензивні т-ва "Основи", як на Волині; вбивати всю опозиційну пресу, що станула на платформі оборони Радянського Союзу перед хижакими — ось та праця, яку повиньт петлюрівські недобитки за фунти стерлінгів.

ЗАКРИЛИ "БОРОТЬБУ".

В Румунію післав голова петлюрівських міністрів Андруша Лівницький продажника Мацевича. Цей тип, з одного боку веде тайні розмови, наради з румунськими олігархічними головами, а з другого боку з петлюрівськими агентами, з яких одні служать в румунській тайній поліції — сигуранці, а другі зводять українських працюючих на услуги румунських бояр. Перші "здобутки" гідкої й подлої праці петлюрівських міністрів та їхніх гонич собак-агентів є заборона українського часопису працюючих "Боротьба", що виходила в Чернівцях. Румунська олігархія, яка держиться штиками поліцейської сигуранці, дня 25. липня видала гострий наказ проти часопису "Боротьба" ще й з тим додатком, що: "несміе появлятися жаден інший орган подібного змісту, як це було у "Боротьбі". Не зважаючи на те, що 25 артикул румунської конституції не дозволяє преси конфіскувати, а тим більше завішувати її в нечистоті, заборонити її, олігархічна боярська влада на спільку з петлюрівськими сигуранчиками зробили те, що їм було зараз на руку. А саме: в час зєдиненого, посиленого наступу капіталістичного світу на радянській республіки, тут за межами її зараз придалили, здушили голос тих, хто спінить на оборону робітничо-селянської країни перед імперіалістичними хижакими та їхніми заіжачниками. Короткозорі петлюрівські агенти на спільку з боярською олігархією міркували, закряваючи "Боротьбу", що тим самим закрийот, приголосмать боротьбу на вулиці чи при вартатах праці. Перечислялися.

Заборона часопису "Боротьба" ще більше розуришила працюючих, ця заборона змобілізувала широкі шари робітництва, затиснувши ще міцніше ряди пролетаріату румунської країни. До щість тисяч робітників і робітниць зійшлося на 6. серпня під Робітничий Дім в Чернівцях, щоб своїм могутнім, здоровим голосом закликати: "Геть з бандою боярської олігархії в Румунію! Геть з її наймитами! Хай живе "Боротьба"!".

Поліція кинулася з найженіми багнетами на робітників і селян, та працюючі скоро співралися з поліцейськими штиками. Тоді на допомогу поліції на аларм прибуло багато війська. Поснапались побор, арешти... До пізньої ночі вулицями міста густо ходили патрулі поліції й війська а Робітничий Дім був щільний в облозі багнетів аж до рана.

А гончі собаки брешуть... І голосно зраділи петлюрівські агенти-вислаїники, що закрита "Боротьба".

Петлюрівсько-боярський часопис з фальшивою, лисячою назвою "Рідний Край" пише: "З "Боротьбою" ми ніколи не були згідні і ця часопись наробила дуже багато лиха особливо для українського народу в Румунії. Редактори її писали так, щоб лиш бунтувати людей против усього світа. Ніякої науки читачам вона не давала, якими способами запобігає трудящий народ і т. д. Нежадуємо за "Боротьбою". Читачі її, що правда, нічого не тратять. Ніякої користі не мали читачі через те, що "Боротьба" не писала правду. Добра вона не вчила".

Знов "Хліборобська Правда", орган румунських цараністів, з 5. серпня ц. р. заявляє: "що "Боротьба" була дійсно большевизмським органом бачили всі, що її читали і коли застановлення газети неоправдане жадним законом, застановлення большевизмського органу "Боротьба" оправдане тому, що ця газета, будучи большевизмською, видавала себе за соціал-демократичну... Отак і радуються, що закрили "Боротьбу" — газету. А вулицями міста, тисячі-тисячі могутніх голосів кличуть далі: "Геть з бандою боярської олігархії! Геть з наймитами! Хай живе "Боротьба"!".

ШЕСТИЙ КОНГРЕС КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

(Кінцева промова тов. Н. Бухаріна після дискусії над його докладом про міжнародне положення.)

(Продовження.)

III. ПИТАННЯ ПРО ВІЙНУ — ЦЕНТРАЛЬНЕ ПИТАННЯ.

Центром всього становища є воєнна небезпека.

Переходжу тепер до другого основного питання, яке викликало тут жвавшу, порівнюючи з першим питанням, дискусію. Школа що мало товаришів сплянялося на цьому питанні.

Спочатку я хотів-би поставити таке попереднє запитання: що потрібно від доповіді чача Виконкому? Чи, потрібно, щоб він проїздився по всій планеті і потім доповідь: у Мексико справа йде так, а в Аргентині так, а в Нікартаві зовсім інакше, а в кооперативному русі творяться те й те? Чи потрібно, щоб він обійшов усю земню куюло про все подрбно розказав: і про кооперативний рух, і про мексиканський уряд? О, тоді, звичайно, всі товариші без винятку уважали-б себе задоволеними. Тов. Морфі мав би, наприклад, щілковите задоволення того, що мексиканські товариші були-б задоволені, як я декілька слів сказав про них. Може це була-б гарна метода, бо всі як є товариші були-б задоволені з того, що я згадав і про "іхне становище". Але для марксистів суть справи в тому, щоб із строка того комплексу фактів витягти основні тенденції й на підставі цих тенденцій визначити головну тактичну лінію. Ось у чім, думаю я, було мое завдання.

Ось, в чому полягає центр всього біжучого моменту! Ми відзначили це в багатьох напрямках, але де приходить центр світової ситуації, де ключ до нашої тактики?

Я відповів у своїй доповіді на це питання цілком отверто й ясно: центром всього становища є воєнна проблема. Воєнна небезпека — ось осередок ситуації. Воєнна небезпека, на мій погляд, є найхарактеристичнішою ознакою біжучого моменту взагалі.

Імперіалісти й соціал-демократичні відгуки.

І тут, товариші, я насамперед дозволяю собі "дискусію" з ворогами пролетаріату — імперіалістами та соціал-демократами. У їхній пресі вже є відгуки на мою доповідь.

Насамперед спинося на польській імперіалістичній пресі.

Офіційозна газета "Епока" поєнсує мою доповідь у передовиці під наголовком: "Радянська льояльність". Тут між іншим говориться.

"Виступ Бухаріна довів, що Комінтерн та радянський уряд одне й те-ж. Досі радянський уряд відмежовувався від Комінтерну, і формулу що приймали до відома держави, які базали за будь-яку ціну зберегти нормальні взаємини з СРСР. До цих держав належала й Польща. Тепер ця формула здається неспроможною. Адже, радянський уряд не може дискримінувати Бухаріна, який є членом Політбюро, тоб-то найвишого органу влади в СРСР. Те, що Ріков сидить у президі конгресу Комінтерну (очевидно, Ріков сплуцав тут з Американцем чи Індусом — Н. Бухаріна), і що доповідь Бухаріна на дружковані по всіх радянських газетах — свідчить про те, що радянський уряд уже не відмежовується від Комінтерну й скидає маску. Тепер ми знаємо, що радянський уряд та Комінтерн — одне й те-ж, що радянський уряд готується до війни і що в цій війні польські комуністи повинні грати роль шпівонів".

Друга польська газета — орган польського воєнного міністерства "Польська Збробіна" — пише:

"Заява Бухаріна про розлу польських комуністів на випадок польсько-радянської війни не є несподіваною. Однак, звертає на себе увагу сміливий, можна сказати, нахабний тон, яким політичний діяч, що має цілу низку верховних посад в партії, яка керує нім Росією — говорить про можливість війни з Польщею не визнаючи за потрібне ховати свої плани та перспективи. Тут тільки ми помічаємо, яку божевільну та згубну деморалізацію вносить до внутрішніх і зовнішніх взаємин кожної держави один тільки факт існування, так званого комуністичного ладу та терміне ставлення до нього. Заява Бухаріна примусить замовчати тих, хто вимагав досі легалізації

польських комуністів; бо комуністи — це вороги. Найнебезпечнішим ворогом для комуністичного ладу є Писудський, навколо якого повинні зєднатися всі супротивники комунізму".

Ви добре розумієте, товариші, суть цих міркувань. Отже, не випадковим є той факт, що із моєї доповіді вилучено саме пункт про воєнну небезпеку.

Соціал-демократична преса теж відгукулася на мою доповідь. Центральний орган міжнародної соціал-демократії "Форвертс" в числі за 27. липня пише:

"Щею політичною вірою в чудеса продиктовано гарно зформуловані тези на конгресі Комуністичного Інтернаціоналу в Москві; пророком її є Бухарін. Політична віра в чудеса Комінтерни вже набула ріжних форм. Чудо повинно було зєвитися то з Німеччини, то з Балкану, то з островів Тихого океану. Тепер Бухарін присягається Китаєм, суперечностями між Америкою й Європою, а насамперед — війною".

Далі йдуть коментарі:

"Знов пілігірто стару вульгарно марксистську теорію (зріст продукційних сил при капіталізмі доводить до боротьби за ринки, боротьба за ринки доводить до війни — безперечно й без ніякої можливості запобігти цієї перспективі). Як вірно те, що завтра зійде сонце, також безсумнівно, що спалахне війна — скоро й дуже скоро бо Бухарін каже війна є справа дня. Але коли приїде війна, то неминучий і дальший розвиток: імперіалістична війна породжує громадянську війну, світову революцію, перемогу радянської системи в світовому світі. Хай живе світова революція, або вірніше, бо це є тільки другий акт — хай живе війна".

Виходить, що наше гасло: "Хай живе війна".

"І ось вони вірять в чудо, що поєтність розвитку та наступство дії соціал-демократії в царині практичної політики в ім'я соціалізму будуть перервані. Історія ще раз почнеться з 1914 року. Новий 1914 рік — ця ілюзія дана комуністичним партіям світу, щоб вони могли закрити очі на безнадійність перспектив, що стоять перед ними, та на безпорадність їхнього становища. І вони швидко вернулись до тези: війна є початок усіх початків".

Дозвольте мені, товариші, зі свого боку прокоментувати цей коментар. Насамперед у питанні про марксистську теорію. Досить було-б прочитати останні резолюції всіх партійних зїздів німецької соціал-демократії безпосередньо перед війною, щоб побачити, як легко розправилася соціал-демократія з тією марксистською теорією, що колись визначала її їхні позиції в питанні про війну. Я особисто був на Хемніцькому партійному зїзді соціал-демократії. Я пригадую, це було в 1912 чи 1913 році. Газета прочитав тоді доповідь і всі ці "вульгарно-марксистські теорії" були визначальні й для німецької соціал-демократії в питанні про війну. Візьмим резолюції міжнародних зїздів. Вони теж збудовані на цій "вульгарно-марксистській теорії".

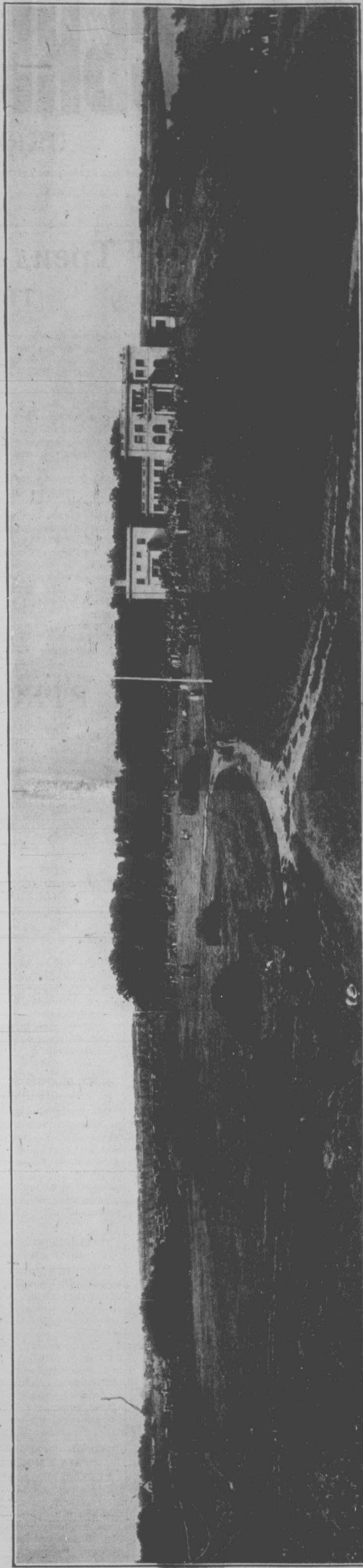
(Далі буде.)

РУМУНСЬКЕ ВІЙСЬКО ПІД ВОЄННОЮ ПСИХОЗОЮ.

Черновецький часопис "Форвертс" доносить, що в ночі 6. серпня військова варта, що повиньт службу коло черновецького моста над Прутом, забила вистрілами 22-літню дівчину Лопушанську. Свідство викрило, що військова варта робить від якогось часу службу після воєнних інструкцій і може кожного перехідного через міст або в околиці міста забити як собаку, коли після уяви даного жовніра цей прохажий є чимось підозрілий. Цікаво, що військова команда міста Черновець не допускає до поширення свідства, йбои не допустити до викриття убиця.

Румунська газета "Адверул" старается перенести свідство на інші тори і пише, що Лопушанська належала до тайної організації і самі члени цієї організації убили її, щоб не допустити до зради з боку Лопушанської.

ВИД НА ВЕЛИКИЙ БУДИНОК, ПЛОЩУ І ОКОЛИЦІ ПРИЙОТУ РОБІТНИЧОГО ЗАПОМОГОВОГО ТОВАРИСТВА В ПАРКДЕЙЛ, МАН., ЗНЯТИЙ З БАЛЪКОНУ МЕНШОГО БУДИНКУ.

На цю образку бачимо великий будинок прийому Робітничого Запомогового Товариства, площу перед ним, дубовий ліс зліва й правою, площу околиці доквурку. Фотографію боку автомобільного вистроєння ріданими — поблізі під лісом залізничорозжана станція. З публіки промовляють-бездякми. Там же гато людей в обох будинках — в середній будинку з містом. За будинком гарний дуб-заростає травою. (Фотографія тов. Ю. Павлюка, 292 Pacific Ave., Cor. Main St.)